

MANUS SKEPPET CAMBRIA 6

PROJEKTLEDARE: TOVE JONSTOIJ
BESTÄLLNINGSNUMMER: 66510415306

Skeppet Cambria

av Donal O'Kelley

bearbetning av Manuel Cubas & Tove Jonstojj

Del 6. Showtime

Resumé:

Frihetskämpen och den förrymda slaven Frederick Douglass reser år 1845 från USA till Irland. Historien berättas i vår tid av Colette och hennes dotter Ailis som i sitt hem tar hand om Leanna, en flicka som flytt till Sverige men tappat sitt hopp och blivit sängliggande. Kanske kan Leanna höra historien de berättar för henne om Frederick Douglass.

/SKEPPSLJUD/

Douglass har köpt biljett under falskt namn och när det avslöjas sätts han i arrest. På skeppet finns också slavägaren Dodd och hans dotter Matilda, som har fått för sig att Douglass är artist. Nu har sångerskan Cecily hämtat nycklarna till Douglass cell och låst upp den, men Dodd kommer rusande och siktar på Douglass med en pistol. Då dyker plötsligt Matilda upp, hon tror att det äntligen blivit dags för Douglass show.

Medverkande:

COLETTE Anna Azcárate

AILIS Alicia Tapia

FREDERICK DOUGLASS Eagle-Eye Cherry,

JUDDY Carlos Francisco Romero

DIGNAM Isa Aouifia

DIGNAM William Ddumba

MATILDA Sara Simone Bergenström

DODD Mikael Odhag

CECILY Gloria Tapia

Ljud: Johanna Printz

Regi: Manuel Cubas

SCEN 1

MATILDA:

Pappa! Du är med i herr Johnsons show! Och han har gett dig en pistol! Jag slår vad om att det kommer ut en skylt där det står "pang" när den ska avfyras! Du är rolig, mr Johnson!

DODD:

Matilda! Gå tillbaka till hytten!

MATILDA:

Men jag ska också vara med i föreställningen?! Visst ska jag, herr Johnson?

DOUGLASS:

Matilda... nej det...

DODD:

Det är ingen föreställning, Matilda!

MATILDA:

Jo, det är det visst det!

DODD:

Nej, det är det visst inte!

MATILDA:

Jättebra, pappa! Visst spelar han bra, herr Johnson?

FREDERICK:

Ja, alla som vill kan bli artister, Matilda. Det har jag lärt mig av dig. Fröken Hutchinson, kan ni hämta min trollerilåda?

MATILDA:

Vad kul! Tycker du också att det är en bra idé, pappa?

DODD:

Ja, Matilda, gå nu!

MATILDA:

Pappa du måste öva, pappa om du ska bli en lika bra som herr Johnson.

CECILY:

Hitåt, Matilda!

MATILDA:

Vi ses, pappa!

DODD:

Ja vi ses!

LJUDEFTEKTER: LASTLUCKAN STÄNGS

DODD:

Grip förrädaren!

LJUDEFTEKTER: FREDERICKS ANDETAG NÄR HAN SPRINGER, FOTSTEG
UPPFÖR TRAPPAN.

COLETTE:

Frederick, hoppar, klättrar snabbt uppför stegen - genom en dörr, över ett golv - en skurhink. Han glider, åker i däck,

halkar fram, upp på fötter, springer böjd, mot kryssmasten.
Han hämtar andan... Dodd närmar sig... Seglen de fladdrar på
främre däck. Skeppet ligger så gott som stilla...

LJUDEFTEKTER: RUSANDE FÖTTER

DIGNAM:

Stopp! Stopp!

DODD

Dignam! Vad tror du att du gör?

DIGNAM:

Jag tänker få dig att släppa honom!

En kamp uppstår mellan Dodd och Dignam som ryter, sträcker
sig för att slita bort deras grepp, han biter en knuten
näve, han vrider ett finger, river ett öra.

DODD:

Skicka ner, ner i havet med dig! Fan ta dig - ner i havet!

COLETTE:

Frederick ser hav...himmel... hav...himmel...

Frederick är på väg att falla ner i havet när Dignam får tag
på honom. Han har greppat tag om hans byxben. Han glider...

DIGNAM:

Frederick!

FREDERICK:

Dignam! Hjälp mig!

DODD:

Skicka ner, ner i havet med honom!

SCEN 2

LJUDEFTEKTER: VÅGORNÄ STÄNKER

JUDDY:

Herr Dodd! Här har jag skeppets bojor! Redskap som jag vet att ni håller kära! Jag skulle fångsla er NU om det inte vore för er dotter! Ni får stanna i er hytt under resten av resan.

DODD:

Men var inte dum! Herr Cunard är en god vän till mig!

JUDDY:

Ja, om det stämmer får han skaffa sig en ny kapten till sitt flaggskepp Cambria! Herr Douglass! Kom upp hit till mig.

COLETTE:

Dignam som håller fast grepp på Fredericks byxben hjälper honom upp mot Kapten Juddy.

LJUDEFTEKTER: FOTSTEG NÄR FREDERICK KOMMER UPP.

JUDDY:

Ge dem vad de tål, Douglass! Använd min megafon!

FREDERICK:

Den där lådan som miss Hutchinson bär på - är ni snäll och öppnar den? Ta fram det första föremålet, tack.

DIGNAM:

Vad är det? En tjock ring av rostigt järn...

FREDERICK:

Det här, det här är en halsring, den har suttit runt halsen på en ung kvinna som rymde från sin slavägare. Om ni tittar noga kan ni se att den hade skurit sig in i hennes hals, här finns spår av hennes blod och kött.

DODD:

Ja, du bara hittar på!

DIGNAM:

Det här är inget påhitt.

FREDERICK:

Ta fram nästa föremål, tack. Det här är fotbojor. De har man till att kedja ihop fötterna på två slavar. Jag var med när de sågades loss från fotlederna på två skrikande män som hade sprungit mer än 65 kilometer ihopkedjade så här. De här handbojorna togs från slav som hade flytt från Maryland till det så kallade fria Pennsylvania. Och jag kände mannen väl.

DODD:

Den som tror på dessa groteska fantasier är en lättlurad idiot!

LJUDEFKTER: SPELDOSAN

MATILDA:

Pappa!

DODD:

Matilda! Hur tog du dig dit upp!

MATILDA:

Jag är med i föreställningen, pappa! Och det är Mirabelle också. Jag har bestämt mig för att släppa Mirabelle fri. Det är inte rättvist att hon ska vara instängd i den där lådan och vara fastklistrad vid botten på lådan. Bara för att dansa och underhålla oss, pappa! Det är inte rätt! Här!

LJUDEFTEKTER: KNÄPP NÄR MIRABELLE BRYTS AV

LJUDEFTEKTER: SPELDOSAN PLINGAR MED MAGISK REVERB

DODD:

Matilda, Matilda, du kommer att gråta tills du dör om Mirabelle går sönder, om jag inte räddar henne.

MATILDA:

Hon vill vara med i föreställningen, som trappetsartist. Hon kan flyga nu pappa, fånga!

JUDDY:

Befriad från pappas mast, från mitt förflutnas gast, min albatross flyger högt, miss Hutchinson...

CECILY:

Kapten Judkins, jag visste att du hade ett hjärta därinne jag visste du skulle göra det rätta.
Den här dagen ska bli kvar i vårt minne.
Vi har hört Frederick Douglass berätta.

MATILDA:

Mirabelle faller med en väldig fart. Jag hoppas att hon lär sig flyga.

DODD:

Jag - titta, jag fångade lilla Mirabelle! Matilda, Matilda hon klarade sig!

LJUDEFTEKTER: MUSIKEN TYSTNAR

MATILDA:

Bra, pappa! Du fångade henne!

SCEN 3

LJUDEFTEKTER: SKOVLARNA BÖRJAR SNURRA IGEN

LJUDEFTEKTER: DÄMPADE HAVSLJUD. EN KORK ÖPPNAS

FREDERICK:

Du behöver inte använda mig som ursäkt för en champagnefrukost.

JUDDY:

Ni har väl inte glömt vad jag lovade när jag visade er till er hytt? Champagnefrukost om vi vinner det blå bandet för snabbaste resa över Atlanten!

FREDERICK:

Jag är rädd att min närvaro ombord kostade er det blå bandet.

JUDDY:

Det spelar mig ingen roll. Tack vare er vann jag något större: min heder! Du fick mig att vara sann mot mig själv. Att förbanna min far är att välsigna mina barn. Såg ni Dodds min när jag sa till er att ge dem vad de tål. Och det gjorde ni. Ni gav dem med besked!

FREDERICK:

Jag tror att herr Dodd är skyldig mig tvåhundra dollar för mitt uppträdande.

JUDDY:

Herr Dodd, Herr Dodd har meddelat mig att jag är tvungen att hålla kvar er och ta med er till Boston. Som fraktfartyg är vi bundna av internationella avtal. Ni är i deras ögon stöldgods.

FREDERICK (VASST):

Vad föreslår ni?

JUDDY:

Min far försörjde sig på slavhandel. Han var sjökaptten. Jag följde i hans fotspår. Betalningen som han fick för sitt arbete bekostade min utbildning i handelsflottan.

FREDERICK:

Ja, vi kan inte ansvara för våra fäder. Sannerligen kan inte jag det.

JUDDY:

I Queenstown ska vi gå iland, du och jag tillsammans, som galgbröder. Om vi blir hängda så blir det för friheten.

SCEN 4

LJUDEFTEKTER: BLÅSORKESTER I FJÄRRAN.

JUDDY:

Åh nej! De har en förbannad orkester! På kajen! Kikare... Och Cunard själv står på estraden. Han har rest hit för att ta emot det blå bandet, men vi har förlorat det. Åh, det är katastrof!

DODD (HÖGT):

Titta, titta - det var ingen dålig mottagning som herr Cunard har arrangerat, va - titta eller vad säger ni?!

Tråkigt att jag måste berätta för honom vad ni har ställt till med Judkins.

JUDDY:

Ni gör som ni vill, herr Dodd!

DODD:

Jag gör bara det som är rätt och riktigt! Stulen egendom måste återlämnas till den rättmätige ägaren så gör er plikt, kapten!

LJUDEFTEKTER: BANDET TYSTNAR.

JUDDY:

Fira ned landgången!

COLETTE:

Orkesterledaren står och ser på med taktpinnen redo.

DIGNAM:

Freddie, titta! Där är Daniel O'Connell! Där är mannen som du ville träffa! De har byggt ett podium!

COLETTE:

Cambria töms på passagerare. Till slut står Dodd överst på landgången med handen utsträckt till Matilda.

MATILDA:

Vänta, pappa! (Ropar) Herr Douglass...

DODD:

Sluta, Matilda!

MATILDA:

Det är en sak jag måste göra, pappa!

DODD:

Hans namn är inte herr Douglas!

MATILDA (NÄRBILD PÅ FREDERICK):

Här! Herr Douglass! Ta Mirabelle! Ta emot henne, är ni snäll! Jag vill att ni tar väl hand om henne! Jag ska aldrig mer ha en docka i en liten låda.

FREDERICK:

Jag ska ta väl hand om Mirabelle, det lovar jag Matilda.

MATILDA:

Jag visste att du var underhållare!

FREDERICK:

Nej, det är jag visst inte!

MATILDA:

Jo! Du är den bästa underhållaren av alla! Hej då!

DODD:

Matilda! Herr Cunard och orkestern väntar ju! Den förbannade orkesterledaren tycks inte känna igen mig.

COLETTE:

Freddie tar sin trollerilåda, Mirabelle och sin koffert och kliver ut på landgången...

LJUDEFTEKTER: MUSIK FRÅN ORKESTERN

COLETTE:

Och då börjar orkestern spela! Och publiken brister ut i ett mäktigt jubel. En fontän av hattar och mössor i luften! Och

Daniel O'Connel, han lyfter sina händer över huvudet och applåderar. Frederick går nerför landgången, förbryllad av allt liv. Sedan hör han folkmassan ropa

DIGNAM:

"Douglass ... Frederick Douglass!"

COLETTE:

Frederick Douglas skakar hand med herr Cunard och sen med Daniel O'Connel och de står kvar länge och pratar allvarligt med varann...

SCEN 5:

COLETTE:

Daniel O'Connel håller tal. "Mina damer och herrar, det gör mig oerhört glad - men också ödmjuk att stå bredvid en människa som har fått utstå så mycket på grund av det våldsamma och förtryckande slaveriet - Får jag presentera herr Frederick Douglass, känd, säger jag i all ödmjukhet, bland de frihetsälskande människorna i de norra Förenta Staterna som den svarte O'Connel! Frederick Douglass...Publiken jublar

LJUDEFTEKTER: PUBLIKEN JUBLAR

FREDERICK:

Vi vill att ni talar till dem i Amerika och säger "Så länge era händer är röda av blod, så länge tumskrubarna, munkavlar och piskorna är klädda i lagens pompösa skrud, känner vi ingen samhörighet med er."

DIGNAM:

"Douglass... Frederick Douglass..."

LJUDEFTEKTER: GOLVURET TICKAR

FREDERICK:

Jag har rest från Hill of Howth till Giant's Causeway till Cape Clear. Jag kan uppriktigt säga att jag har haft några av mitt livs lyckligaste dagar sedan jag kom till det här landet. Jag tycks ha genomgått en förvandling. Jag lever ett nytt liv. Det varma samarbete som har erbjudits mig av vänner till mitt avskydda folk, andan av frihet som tycks uppfylla alla som jag kommer i kontakt med och avsaknaden av fördomar mot mig står i så stor kontrast mot mina bittra upplevelser i USA att jag ser på förändringen med förundran och häpnad.

Jag hade varit i Dublin i endast några dagar när en högt uppsatt herre erbjöd sig att visa mig runt i alla den vackra stadens offentliga byggnader. Och snart därpå blev jag inbjuden till middag hos borgmästaren.

SCEN 6

COLETTE:

Det är sant att Frederick Douglas talade på ett podium med Daniel O'Connell, men inte när han steg av The Cambria! Det hittade jag på. Nej, han pratade med O'Connell i Conciliation Hall i Dublin. Där uttalade han sitt berömda motto. "Makten ger inte upp någonting utan krav. Det har den aldrig gjort och kommer aldrig att göra."

AILIS:

Hör du oss Leanna?

COLETTE:

Frederick Douglass var en gång asylsökande och flykting, precis som du, Leanna! Precis som du! Historien upprepar sig. Hundrasjuttio år senare. Gång på gång utmanar människor systemet som påstås skapa ordning, men som skapar lidande, det var det Frederick Douglass gjorde - visade att slaveriet var omänskligt.

AILIS:

Jag hoppas så att du kan höra oss. Vi vill säga dig en sak till...

COLETTE:

Vi är så ledsna för vad man har gjort mot dig, och att det hände här, i vårt land, med våra lagar, vårt system...

AILIS:

Vi lovar dig att inte svika dig en gång till. Vi ska leta efter din mamma...

COLETTE:

... och vi ska vara vid sin säng till den dan du reser dig upp.

Får jag öppna din speldosa?

/LJUD AV TÄCKE OCH HAND/

AILIS:

Leanna? Leanna? Öppnade du ögonen?

SPELDOSAN SPELAR

SLUT DEL 6 av 6